

Et møde med Violette Leduc, hvis nye bog *La Batarde* („Bastarden“) er blevet det franske bogmarkeds store skandale-sukces

HUN

PA mindre end en måned er 41.000 eksemplarer af *La Batarde* blevet revet bort af et folk, der altid har påstået, at det var umuligt at chokere.

Men — og det er meget længe siden, man har oplevet noget tilsvarende — kommer man ind på *La Batarde*, får de fleste franskmænd et høfligt, men forelegent udtryk i ansigtet.

La Batarde er ikke blot en ny Fanny Hill eller *Lady Chatterley* — for begge disse romaner fortæller om kvinders seksuelle oplevelser — gennem mandlige forfatters øjne.

Violette Leduc fortsætter, hvor Lawrence slap — hun overgår med lethed Colette og ligner på mange måder Genet med sin litterære gennemgang af uhemmet promiskuitet — en promiskuitet, som åbent beskriver de tre køns følelser og længsler.

Det påstås, at hun med sin bog har nedbrudt den sidste seksuelle skranke.

at „Lidelser er ingen nytte til — at de styrker ens personlighed er noget sludder...“

Hele sit liv har hun haft lidelsen med på slæb i et slags skæbneløst kæb.

Hun blev født uden for ægteskabet. Som syv-årig blev hun sin egen grimhed bevidst. Mangelen på kærlighed og omsorg i hjemmet afgjorde hendes liv som voksen — hun blev en slave af sine lidenskaber og sin promiskuitet.

Jungs og Freuds disciple vil klappe begejstrede i hænderne og se selvbevidste på hinanden efterhånden som Violette Leduc i kapitel efter kapitel bekræfter deres teorier om omgivelsernes betydning ikke blot for barnets personlighed, men også for dets fremtidige seksualliv.

Hvis Mlle Leducs seksualliv var blevet normalt, ville det have været intet mindre end et mirakel. At der ikke skete noget mirakel er kun naturligt.

Mlle Leduc sad og legede lidt med sit glas, før hun svarede: „Mit livs første, absolutte forelskelse oplevede jeg som 16-årig. Jeg har altid været lidt forud for min alder. Da jeg var syv, opførte jeg mig som en 15-årig. Som teen-ager led jeg alle den modne kvindes kvaler. Jeg kendte allerede på et tidligt tidspunkt til frustration og beklag...“

Min mor opdragede mig til at se det virkelige livs grusomheder i øjnene. Ja, jeg ved godt, psykologerne påstår, at barndommen kun er en forberedelse til livet som voksen...“

Hun smilede, men hendes blå øjne havde fået et gråt skær.

„Min mor var besat af én altfortærende kærlighed — til skønhed. Jeg kan huske, når vi gik ture sammen. Hun var meget elegant, altid meget smukt klædt, for elegant til at kunne holde sin grimme unge i hånden. Det skete, at hun prikkede mig på skulderen — det betød, at nu ville hun fortælle mig et eller andet.“

TROR De, Deres liv ville have formet sig anderledes, hvis De havde haft skønheden på Deres side? spurgte jeg.

„Nej. Jeg tror, man gør sig skyldig i en stor misforståelse, hvis man har den opfattelse, at en smuk kvinde lider mindre end en mindre smuk kvinde. Skønhed er kun et ydre fænomen. Livet er sjældent mere barmhjertigt overfor store skønheder, end...“ Kan De overhovedet tænke på nogen, der har haft et meget trist og forskruet liv end Marilyn Monroe? —

Uden at snyde læseren for ret mange detaljer fortæller Violette Leduc i sin bog om sine kærlighedsaffærer i skolen. I en serie meget levende passager beretter hun om sit forhold til Gabriel, som hun ganske vist giftede sig med — et meget stormfuldt ægteskab — men forlod, da hun blev forelsket i Maurice Sachs.

Violette Leduc kommenterede: „Jeg var forelsket i Sachs i mere end 18 år.“

Hans første bemærkning til hende lød: „J'aime les garçons.“ (Jeg elsker drenge). Derefter vendte Violette Leduc sig mod „les girls.“

ET par anmeldere har bemærket, at hun allerede på grund af sit frastødende ydre næsten ikke har haft noget andet valg end at slutte sig til det tredje køn. Det er kun naturligt, hvis hun føler afsky for mænd, skriver de.

Men Violette Leduc benægter, at det skulle være tilfældet: „For mig har der altid været noget mystisk ved mænd. Der er noget overfladisk ved deres begær. Kvinder begærer på en ganske anden og mere bevidst måde.“

Men hun ville ikke drøfte den lesbiske kærlighed — på to-mandsånd. Hun rødmuede, da jeg stillede hende et spørgsmål om dette emne.

Hun gjorde en voldsom bevægelse med armene og sagde: Det er kun, når jeg skriver, jeg er — usæmmelig.“

En række passager om kærlighed mellem kvinder i *La Batarde* er ikke blot sensationelle i deres åbenhed — de er dybt tragiske. Man føler trang til at spørge, hvordan naturen har kunnet være så uretfærdig overfor så mange.

Violette Leduc har altid været bange for en dag at skulle stå — alene og forladt — af begge køn. Hun beskriver i bogen, hvordan hun har reageret, når elskere eller elskerinder har forladt hende. En enkelt gang har hun reageret ved at foretage et butiksinbrud. Som hun blev ældre og mere frastødende, og mere og mere ofte blev forladt, kunne hun finde på at gøre hvad som helst — selv for voyeurs — blot for at opretholde en eller anden, iorm for menneskelig kontakt.

EN dag — det var under krigten — opfordrede Maurice Sachs hende til at skrive sine erindringer. Hun var forelsket i ham, og fulgte slavisk hans råd.

I tyve år har hun ikke bestilt andet end at skrive. Forlaget Gallimard har udgivet fem bøger af hende, men ingen af dem vakte synderlig opsigt. For nogle år siden kom hun i kontakt med Sartres berømte veninde, Simone de Beauvoir.

Simone de Beauvoir, Simone fortalte hende om *sandheden*, at hun skulle skrive sandt, ærligt og åbent om sine erfaringer. Og Simone de Beauvoir hjalp Vio-

lette Leduc, hun førte hende fra depression og fortvivelse til lykke og nu — triumf.

Ingen litterær rygtesmed i Paris er i tvivl om, at Mlle Leduc vil få tildelt den næste Prix Femina.

I dag er Violette Leduc en rig kvinde, næste bind af hendes erindringer er på trapperne, og hun har været i stand til at købe dyrt og smukt tøj — til at møde pressen i.

Stolt sagde hun: „Indtil oktober i år har jeg levet af 350 franc om måneden. Jeg vaskede alt selv. Jeg har hverken telefon eller fjernsyn.“

DA jeg ville kontakte hende i anledning af dette interview, havde jeg intet andet valg end selv at opsøge hende i hendes lejlighed i nærheden af Bastilien. Hun var i færd med at male sin to-værelses lejlighed.

Det ville være forkert at påstå, at lejligheden er overmøbleret, men den er i al simpelhed meget smuk.

Den grimme dame med den søde stemme vendte sig mod mig, før jeg gik, og sagde: „Jeg er ikke kommet let til denne såkaldte succes. Jeg har skrevet bogen om fire gange. Jeg har nu skrevet i tyve år uden at få særligt meget ud af det. Og dog er denne bog den eneste af dem alle. Renheden er statisk. Hvis jeg overhovedet har fået noget ud af mit skriveeri gennem alle disse år og af mit venskab med Sartre og Simone de Beauvoir, så er det evnen til at acceptere ensomhed.“ Faktisk sætter jeg nu pris på ensomhed.

JEG har lært, at bitterheden ikke er skabende, og at det eneste venskab er venskabet mellem to intellekter — selv når kodede søger at komme intellektet til livs.

Hvem omgås De så i dag? spurgte jeg.

„De samme som jeg plejede omgang med i går og dagen før i går — mine forlæggere — de var mere end blot forlæggere, de var venner — og så Sartre og de Beauvoir.“

Som hun stod i døren i sin simple, men dyrt dragt lignede hun en typisk fransk bourgeoisie-frue — ét af de mennesker, hun selv hader og søger at chokere. Livet er fyldt af paradokser.

SIMONE de BEAUVOIR har været betaget af den litterære styrke, hvormed Mlle Leduc har foretaget sine afsløringer, at hun har skrevet forord til bogen.

Hvis ærlighed er chokerende — så er Violette Leduc virkelig chokerende.

De franske anmeldere, som har givet *La Batarde* en så strålende modtagelse, har især været optaget af de lyriske kvaliteter i dette værk, hvis hovedtema er en kvindes rodede og ydmygende seksualitet, og er begejstrede, fordi forfatterinden — skønt hun opfører sig som et dyr — på sin egen skæve, oprigtige måde giver sig til at forklare, hvorfor kvinden eller kvinderne i bogen alligevel ikke er dyr.

Oscar Wilde sagde engang: „Sandheden er sjældent ren og aldrig enkel. Livet ville være yderst kedsommeligt, hvis det virkelig var tilfældet, og moderne litteratur ville være en umulighed.“

VIOLETTE LEDUCS biografiske rejse gennem fyrre år er tragisk og frastødende; med en fascinerende fortælle teknik fremviser hun en række oplevelser, som ingen ville vove at fortælle med klar stemme.

Mlle Leduc sagde bl. a. til mig,

HUN beskriver sig selv som „afskyvækkende med et ansigt, der ser ud som om det er malet af en flamsk naivist.“ Og skal man holde sig til sandheden, må man indrømme, at smuk — det er hun ikke. Det ansigt, der dukkede frem og modtog mig på sjette sal i en boligkarré i Paris, så mere ud som om det var blevet skabt af Picasso efter en meget lang nats krig med én af hans elskerinder.

Men hendes stemme er lyst og hendes humoristiske sans veludviklet. Hendes magre, kantede krop ser ud til at være inspireret af én af Pythagoras' læresætninger. Mlle Leduc er 57 år gammel.

Med albuerne solidt plantet på bordet og med blikket vendt mod trætoppen uden for vinduet, fortalte hun mildt, men nærmest besat om sit liv, som det engang forvandede sig.

„Efter at min bog er udkommet, er næsten hver eneste af de journalister, jeg har truffet, før eller siden kommet ind på, hvad jeg vil kalde, mit forhold til kærligheden...“ Har De spørgsmål som regel, på trods af alle deres forskellige oplevelser og erfaringer, nogen sinde kendt den absolutte kærlighed? —

Har De? følte jeg mig også tvunget til at spørge.

— Nå, så det er ikke fejlkontoret, så har jeg altså fået gal forbindelse!

— Led dog være med at spekulere på regningen... den sender jeg først, når De er kommet helt til kræfter igen!

— Jo, min ven... jo, min ven... jo... jo... jo... det skal jeg nok...